Quelle: https://manuscripta.at/?ID=25973
Copyright: Admont, Benediktinerstift

disserem. Hæc de illa parte rationis ad quam pertinet scientia id est
cognitio rerum temporalium atque mutabilium nouandis utique hui actio
nib necessaria susceptam esse dispensationem quantum dnis adiuuet pagam.

xii. Sed comparabilis sit prior hominum preuaricationi meis gaudamore temporalium
sicut et in illo manifesto conuiuio duorum hominum primi facti sensus et tecta corporeo.
non manducauit serpentis de arbore uetita sed tantum mandu
candum persuasit mulier autem non manducauit sola sed uiro suo de
dit et simul manducauerunt quamuis cum serpente sola locuta et
ab eo sola seducta sit ita et in hoc quia etiam in homine uno geminum
et dinoscitur occulto quidam secreto quasi conuiuio carnalis ut ita
dicam quia in corporis sensus intendit sensualis animi motus quos pe
coribus quasi communis et seclusus et a ratione sapientiae Sensu quippe
pecoris corporalia sentiunt etiam ut et incommutabilia spiritalia
ratione sapientiae intelligunt Rationi autem scientiae appetit
uicinum et quando quidem de ipsis corporalibus quasi sensu corporis sentiunt
ratiocinatur ea quae scientia dirigit actionis si bene ut eam noticiam
referat ad finem summi boni si autem male ut eis fruatur tanquam
bonis talibus in quibus falsa beatitudine conquiescat cum quasi huic intentioni mentis quae in rebus temporalibus et corporalibus propter actionis officium
ratio ciinandi uiuacitate versatur carnalis ille sensus ut animalis
igitur quindam illecebram fruendi se id est tanquam bono
quidam priuato et propio non tanquam publico atque communi quod est
immutabile bonum et uelut serpentis alloquitur feminam. Huic autem
illecebre consentire de ligno prohibito manducare et si iste consensus si sola cogitationis delectatione contentus et superioribus autem auctoritate consilii ita membra retinentur ut non exhibeantur iniquitatis
arma peccato sic habendum existimo uelut cibum uetitum

mulier